ønskelige Frihed. I Begyndelsen af Paragrafens 2det Stykke ere 8 Aar bestemte som Maximum af den Tid, en Premierlieutenant kan forblive til Tjeneste ved Generalstaben; hvorvel Tjenestens Varighed indenfor denne Begrændsning vil være en administrativ Sag, tror Kommissionen, at Fristelsen vil være for at gaa til det nævnte Maximum, og da dette forekommer Kommissionen for høit, 6 Aar derimod at burde være den længste Tid, foreslaar den at forandre 8 til 6. Slutningen af Paragrafens 2det Stykke bør vistnok udelukkende være en Administrationssag, og den foreslaas derfor at udgaa.

I de to følgende Paragrafer, 94 og 95, der omhandle henholdsvis Besættelsen af Kapitainspladserne og Oberstlieutenantspladserne i Generalstaben, maa Kommissionen i Overensstemmelse med, hvad den ovenfor har yttret, foreslaa, at der gjøres saadan Tilføielse, at Officerer af Vaabnene, hvis Evner og Anlæg for Generalstabstjenesten først senere ere blevne udviklede eller bemærkede, ogsaa kunne komme i Betragtning; den formener endvidere, at en Oberstlieutenant ikke bør tages bort fra sin Vaabentjeneste, forinden han i denne Stilling har gjort mindst 2 Aars Tjeneste. Til begge disse Betragtninger vil der kunne tages Hensyn, naar der i § 94 3die Linie, efter „og" tilføies: „fortrinsvis med saadanne, der allerede", og i § 95, 3die Linie, efter „Vaabnene" tilføies: „som have tjent mindst 2 Aar i denne Stilling, fortrinsvis med saadanne". Hvad Besættelsen af Oberstpladserne angaar, formener Kommissionen, at en Oberstlieutenant, der som saadan har gjort idetmindste 2 Aars Tjeneste i sit Vaaben og derefter er bleven ansat i Generalstaben — eller forsaavidt han fra Kapitain er forfremmet til Oberstlieutenant i Generalstaben og senere har været mindst 2 Aar til Tjeneste i sit Vaaben — bør betragtes som færdig uddannet Generalstabsofficer og derfor i Reglen blive i eller vende tilbage til Staben, hvor hans særlige Uddannelse bør gjøres frugtbringende; Forfremmelsesforholdene kunne imidlertid stille sig saaledes, at Oberstlieutenanter i Generalstaben forfremmes til Oberster i deres Vaaben, og saadanne Oberster bør formentlig ogsaa komme i Betragtning. Kommissionen foreslaar derfor, at § 96 redigeres saaledes: „Oberstpladserne i Generalstaben besættes af Kongen ved Forfremmelse af de Oberstlieutenanter af Generalstaben, der ere tilgaaede fra Vaabnene, eller ved Forfremmelse af de Oberstlieutenanter af Vaabnene, der fra Kapitain ere blerne forfremmede til Oberstlieutenant i Generalstaben og senere har gjort mindst 2 Aars Tjeneste i deres Vaaben; dog kunne de ogsaa besættes med Oberster af Vaabnene, der som Oberstlieutenanter have tjent i Generalstaben."

Hvad endelig § 97 angaar, er det nærmest for Tydeligheds Skyld, at der foreslaas tilføiet: „Posten kan dog ogsaa besættes ved Forsættelse af en General fra Vaabnene."

Med Hensyn til § 100, Kapitlet om Aldersgrændser, foreslaar Kommissionen, at det første Stykke udgaar, idet nemlig den deri indeholdte Bestemmelse mulig kan virke afskrækkende paa Tilgangen, og det vistnok maa siges, at Alderen 40 Aar for en Sergent er for tidlig en Alder til at afskjære ham fra Forfremmelse. Naar Kommissionen ogsaa foreslaar, at Begyndelsen af 3die Stykke, Aldersgrændsen for Premierlieutenanter, skal udgaa, er det ligeledes af Hensyn til Tilgangen, men dog navnlig, fordi man i det Hele finder, at der ikke er nogen Grund til at sætte en saadan særlig Grændse for Premierlieutenanter, eftersom en Kapitains og en ældre Premierlieutenants Tjeneste ikke kan siges at stille væsentlig forskjellige Fordringer; det vil derhos være undtagelsesvis, at en Lieutenant ikke er forfremmet inden det 45de Aar, hvis han er dygtig, og er han ikke dygtig, bør han fjernes saa snart som muligt. Grændserne, der afskjære til de høiere Stillinger, formener Kommissionen derimod at burde fastholde. Hvad Paragrafens 4 sidste Linier angaar, formener Kommissionen det vel nødvendigt, at der er en Bestemmelse, uden hvilken Gjennemsnitsalderen i Hæren vilde forrykkes, Noget, den vilde betragte som høist uheldigt, men den er dog af den Formening, at Motiveringen af den eventuelle Afsked, Opnaaelsen af de sidstnævnte Aldersaar (de lavere Aldersgrændser) ikke er fuldt berettiget. Hvorvel det altid vil være haardt for en Officer at blive fjernet fra sin Stilling, saalænge han endnu har Lyst til at forblive deri og Evne til at udfylde den, kan det dog ligge i Hærens Interesse at fjerne ham, naar det staar klart, at han ikke har Evne til at udfylde en høiere Stilling, og dette Moment, Mangel paa Evne til at udfylde den høiere Stilling, vil formentlig være en rigtigere Begrundelse af Afskeden end alene Opnaaelsen af de anførte Aldersaar. Gaas ud herfra og tages Hensyn til, at Generaler ikke kunne forfremmes yderligere, vil følgende Redaktion af de nævnte Linier formentlig være passende: „ligesom der ogsaa efter Opnaaelsen af de sidstnævnte Aldersaar, dog ikke hvad Generaler angaar, kan meddeles de Officerer af de anførte Klasser Afsked med Pension efter Pensionsloven, som ikke egne sig til Forfremmelse".

Angaaende Bestemmelserne om Ansættelse, Forfremmelse og Afgang i Krigstid skal Kommissionen kun bemærke, at den derimellem savner en Bestemmelse som den, der findes